ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
20 juni 1985 *

In zaak 64/84,

Queenborough Rolling Mill Company Limited, vertegenwoordigd door T. R. Ottervanger, advocaat te Rotterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Philippe-II 34,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Benyon, lid van de juridische dienst van de Commissie, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 26 januari 1984, waarbij verzoekster een boete is opgelegd,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 14 februari 1985,

het navolgende

* Procestaal: Engels.

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 12 maart 1984, heeft Queenborough Rolling Mill Company Limited (hierna: QRM), gevestigd te Queenborough (Verenigd Koninkrijk), krachtens artikel 33, tweede alinea, EGKS-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 26 januari 1984, waarbij QRM een boete van 491 988 Ecu is opgelegd wegens overschrijding van haar produktiequota voor het derde kwartaal van 1981 en van haar produktiequota en de gedeelten van haar quota die op de gemeenschappelijke markt mochten worden geleverd voor het vierde kwartaal van 1981.

2 Naar uit de stukken blijkt, stelde de Commissie bij brief van 20 augustus 1981 QRM in kennis van een beschikking waarbij QRM's produktiequotum voor het derde kwartaal van 1981 was vastgesteld op 3 604 ton; bij brief van 28 oktober 1981 deelde zij haar het produktiequotum mee voor het vierde kwartaal van 1981 — 3 912 ton —, waarvan 2 944 ton op de gemeenschappelijke markt mocht worden geleverd. Deze individuele beschikkingen waren gebaseerd op algemene beschikking nr. 1831/81/EGKS van de Commissie van 24 juni 1981 tot invoering van een stelsel van toezicht en van een nieuw quotastelsel voor de vervaardiging van bepaalde produkten voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie (PB 1981, L 180, blz. 1).

3 Genoemde beschikking nr. 1831/81, die gebaseerd is op de artikelen 47 en 58 EGKS-Verdrag, was van toepassing in de periode 1 juli 1981 — 30 juni 1982. Het stelsel is aldus ingericht, dat de Commissie voor de betrokken ondernemingen, op basis van referentieproduktiecijfers, per kwartaal quota vaststelt, te weten produktiequota en het gedeelte daarvan dat op de gemeenschappelijke markt mag worden geleverd (leveringsquota). Ingevolge artikel 12, eerste alinea, van de beschikking kan aan de ondernemingen die hun produktie- of leveringsquota overschrijden, een boete worden opgelegd, die in de regel 75 Ecu per ton overschrijding bedraagt. Indien een onderneming haar produktiequotum met 10% of meer overschrijdt of indien zij in een der voorafgaande kwartalen haar quotum of quota al heeft overschreden, kan volgens de tweede alinea van dat artikel de boete het dub-

bele van genoemd bedrag per ton belopen. Ingevolge artikel 14 van de beschikking tenslotte moet de Commissie overgaan tot een adequate aanpassing van de referentieproduktiecijfers indien, als gevolg van de omvang van de voor een kwartaal vastgestelde verminderingspercentages, het quotastelsel een onderneming voor buitengewone moeilijkheden plaatst.

4 De individuele beschikkingen houdende vaststelling van de quota, zijn door verzoekster niet betwist.

5 Op 15 februari 1983 deelde de Commissie QRM mee, dat zij had vastgesteld dat QRM haar produktiequota voor de categorieën V en VI voor het derde kwartaal van 1981 met 2 330 ton en voor het vierde kwartaal van 1981 met 3 263 ton had overschreden en het leveringsquotum voor het vierde kwartaal van 1981 met 697 ton. Nadat QRM deze overschrijdingen had toegelicht, gaf de Commissie de bestreden beschikking. Opmerking verdient, dat QRM de bevindingen van de Commissie inzake de geproduceerde hoeveelheden en de quotaoverschrijdingen niet betwist.

6 QRM voert tot staving van haar beroep vier middelen aan, die kunnen worden samengevat als volgt:

— wegens de late ontvangst van de brief van 20 augustus 1981 waarin de quota voor het derde kwartaal van 1981 waren vastgesteld, was het haar onmogelijk geweest om zich aan de toegewezen quota te houden;

— uitzonderlijke moeilijkheden gedurende het derde en vierde kwartaal van 1981 hadden de rentabiliteit van de onderneming ernstig bedreigd; dit had de Commissie bij het vaststellen van de boete in aanmerking moeten nemen;

— op grond van het non-discriminatiebeginsel zou voor de verwerkende bedrijven het boetetarief van 75 Ecu per ton overschrijding, bij de vaststelling waarvan de gemiddelde geïntegreerde onderneming als uitgangspunt is genomen, moeten worden verlaagd;

— het opleggen, voor het vierde kwartaal van 1981, van een boete die 25% hoger was dan het normale tarief, op grond dat QRM ook haar quota voor het derde

kwartaal had overschreden, was niet gerechtvaardigd omdat QRM zich, zoals de Commissie zelf heeft erkend, in dat kwartaal in een uitzonderlijke situatie bevond.

De onmogelijkheid om zich aan de toegewezen quota te houden

7 Verzoekster merkt in de eerste plaats op, dat zij de brief van 20 augustus 1981 met de quota voor het derde kwartaal eerst heeft ontvangen toen reeds twee derde van dat kwartaal was verstreken. Zij had haar produktie toen niet meer tijdelijk kunnen verlagen, daar er vóór 1 september zeer omvangrijke orders waren binnengekomen die haar hadden gedwongen de produktie voort te zetten omdat de onderneming in augustus wegens vakantie twee weken gesloten was geweest. Deze orders, de leveringen aan vaste afnemers en het feit dat de voorraden eind augustus 1 900 ton bedroegen, hadden haar genoodzaakt tot een produktie van 2 338 ton in september 1981. In feite had zij die maand 2 516 ton geproduceerd, zodat er slechts voor een produktie van 178 ton geen excuus zou zijn.

8 In de tweede plaats verklaart QRM van mening te zijn geweest, dat de crisismaatregelen vooral bedoeld waren om op de grootste ondernemingen te worden toegepast en niet op kleine verwerkende bedrijven en monoproducenten. Tenslotte had zij de nieuwe, ingewikkelde quotaregeling van algemene beschikking nr. 1831/81 niet kunnen voorzien. Zij had daarom moeten wachten op de brief van de Commissie van 20 augustus 1981, waarin de bijzondere voorwaarden uiteen werden gezet. Toen zij die brief tenslotte ontving, was het volstrekt onmogelijk voor haar geweest om zich nog daaraan aan te passen. Zij bevond zich dus in een uitzonderlijke situatie, die aanleiding had moeten zijn om haar geen boete op te leggen.

9 De Commissie antwoordt in de eerste plaats, dat zij in de bestreden beschikking heeft erkend, dat het feit dat de brief later dan normaal was ontvangen, mede een reden heeft kunnen zijn van de overschrijding van de toegestane produktie. Daarom had zij besloten, het normale boetetarief voor het derde kwartaal met 50% te verlagen, hetgeen neerkwam op een vrijstelling voor 1 165 ton die in september te veel waren geproduceerd. QRM had dus in september 1981 de rest van haar quotum kunnen produceren, dat wil zeggen 186 ton (3 604 ton min de reeds geproduceerde 3 418 ton) plus 1 165 ton, dus in totaal 1 351 ton, hetgeen de Commissie niet onredelijk voorkomt wanneer men het vergelijkt met het vroegere maandgemiddelde van 1 708 ton. In de tweede plaats stelt de Commissie, dat ver-

zoekster het quotum voor het vierde kwartaal aanmerkelijk heeft overschreden, waaruit zou zijn af te leiden dat de oorzaak van de overschrijding volstrekt niet in de late ontvangst van de brief moet worden gezocht. Tenslotte, aldus de Commissie kan QRM de onwettige quota-overschrijding niet rechtvaardigen met een beroep op de leveringen aan vaste afnemers en de zeer omvangrijke orders; de oplegging van quota is immers een publiekrechtelijke maatregel, waarvoor iedere contractuele verplichting heeft te wijken.

10 Wat de beweerde onvoorzienbaarheid van het nieuwe quotastelsel betreft, herinnert de Commissie eraan, dat iedere onderneming, hoe klein ook, wanneer zij een verwerkend bedrijf of een monoproducent is, onder de regels van het quotastelsel valt. In casu had QRM geen enkele goede reden om aan te nemen, dat de Commissie haar voor het derde kwartaal geen quota zou toewijzen, aangezien zij voor eerdere kwartalen ook al quota had gekregen. Bovendien had QRM gemakkelijk zelf haar referentieproduktiecijfers en -hoeveelheden kunnen berekenen overeenkomstig artikel 7 bis van beschikking nr. 1831/81/EGKS, aan deze beschikking toegevoegd bij beschikking nr. 1832/81/EGKS van de Commissie van 3 juli 1981, waarbij het nieuwe produktiequotastelsel van beschikking nr. 1831/81/EGKS mede van toepassing werd verklaard op betonstaal en staafstaal (PB 1981, L 184, blz. 1).

11 Verzoeksters eerste middel kan niet worden aanvaard. Met betrekking tot het argument dat zij wegens vóór 1 september aangegane verplichtingen in september 2 338 ton had moeten produceren, moet worden vastgesteld dat, zoals het Hof herhaaldelijk heeft beklemtoond, met de invoering van het stelsel van produktiequota werd beoogd om de onvermijdelijke offers die de door vermindering van de vraag en instorting van het prijsniveau gekenmerkte staalcrisis meebrengt, op billijke wijze te verdelen over alle bedrijven in de Gemeenschap. De gevolgen van deze crisis treffen alle ondernemingen, ongeacht waar zij zijn gevestigd, hun structuur, hun ontwikkelingsniveau of de bezettingsgraad van hun produktiecapaciteit (zie arrest van 12 juli 1984, zaak 81/83, Busseni, Jurispr. 1984, blz. 2951, en van 12 december 1983, gevoegde zaken 31, 138 en 204/82, Metallurgiki Halyps, Jurispr. 1983, blz. 4193). Dit solidariteitsbeginsel belet verzoekster zich ter rechtvaardiging van een quota-overschrijding op vaste leveringscontracten te beroepen. Op grond van ditzelfde solidariteitsbeginsel mocht de Commissie, toen zij tot invoering van een algemeen quotastelsel had besloten, geen onderscheid maken tussen geïntegreerde ondernemingen enerzijds en verwerkende bedrijven en monoproducenten anderzijds (zie arrest van 16 februari 1982, zaak 276/80, Ferriere

Padana, Jurispr. 1982, blz. 517), noch aan individuele ondernemingen een minimumproduktieniveau garanderen op grond van hun eigen rentabiliteitscriteria of van binnengekomen orders.

12 Met betrekking tot de gestelde onvoorzienbaarheid van het nieuwe quotastelsel moet worden opgemerkt, dat de Commissie, door de boete voor het derde kwartaal te bepalen op 50% van het bedrag waartoe een overschrijding met 2 330 ton normaliter aanleiding zou hebben gegeven, een overproduktie van 1 165 ton heeft getolereerd, aldus rekening houdend met de uitzonderlijke situatie waarin QRM zich bevond. Door deze verlaging van de boete aanvaardde de Commissie stilzwijgend een hogere produktie (1 351 ton) dan verzoekster had kunnen verwachten in september te mogen produceren, indien de mededeling van de produktiequota haar tijdig had bereikt, namelijk ongeveer 1 202 ton (het quotum van 3 604 ton voor het derde kwartaal gedeeld door 3). Onder deze omstandigheden kan men de Commissie geen onjuist gebruik van haar beoordelingsvrijheid verwijten. Het middel gericht tegen de wegens de quota-overschrijding in het derde kwartaal opgelegde boete moet derhalve worden afgewezen.

De uitzonderlijke moeilijkheden waarmee het bedrijf in het derde en vierde kwartaal van 1981 werd geconfronteerd

13 Verzoekster betoogt, dat zij gedurende de laatste twee kwartalen van 1981 en de eerste twee kwartalen van 1982 uitzonderlijke moeilijkheden in de zin van artikel 14 van beschikking nr. 1831/81 ondervond. De Commissie had daarop wel de quota voor de eerste twee kwartalen van 1982 aangepast, doch weigerde bij individuele beschikking van 22 november 1983 een dergelijke aanpassing voor 1981, zulks omdat de termijn voor het indienen van een desbetreffend verzoek zou zijn verstreken. De Commissie was tot die beslissing gekomen ondanks het feit, dat zij had beloofd het te laat ingediende verzoek met de grootst mogelijke zorg te zullen bestuderen. Volgens QRM had de Commissie, die de uitzonderlijke moeilijkheden niet in twijfel trekt, bij de vaststelling van het bedrag van de boete met deze situatie rekening moeten houden.

14 De Commissie antwoordt, dat een individuele beschikking waarbij een quota-aanpassing is geweigerd en die niet eerder is aangevochten, niet kan worden bestreden in het kader van een verzoek aan het Hof om een boetebeschikking nietig te verklaren. Bovendien zou artikel 14 van beschikking nr. 1831/81 niet gelden voor de vaststelling van boetes. Verzoeksters betoog zou een verlaging van de opgelegde boete dus niet kunnen rechtvaardigen.

15 Ook dit middel moet worden verworpen. QRM heeft noch de wettigheid van de beschikkingen houdende vaststelling van de quota voor het derde en vierde kwartaal van 1981 betwist, noch de individuele beschikking van 22 november 1983 waarbij aanpassing van de quota is geweigerd. Bijgevolg bleef zij gebonden aan de haar toegewezen quota, die zij heeft overschreden. Onder deze omstandigheden is het feit dat de Commissie de quota voor de eerste twee kwartalen van 1982 heeft aangepast, noch te beschouwen als een verzachtende omstandigheid voor de door QRM in de twee laatste kwartalen van 1981 ontegenzeglijk gepleegde inbreuk, noch als bewijs voor het bestaan van een uitzonderlijke situatie, die een van het oordeel van de Commissie afwijkende beoordeling van de ernst van de inbreuk zou kunnen wettigen.

16 In dit verband moet voorts worden bedacht, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof (zie arresten van 13 december 1984, zaak 78/83, Usinor, Jurispr. 1984, blz. 4177, en 12 juli 1984, Busseni, reeds aangehaald) een verzoeker zich in een krachtens artikel 33 EGKS-Verdrag ingesteld beroep tot nietigverklaring van een individuele beschikking niet kan beroepen op de onwettigheid van een andere tot hem gerichte en onherroepelijk geworden individuele beschikking.

De gestelde schending van het non-discriminatiebeginsel

17 Verzoekster betoogt dat een boete van 75 Ecu per ton overschrijding, zoals voorzien in artikel 12 van beschikking nr. 1831/81 en bij de bepaling waarvan is uitgegaan van de standaard-geïntegreerde onderneming, waaraan op die wijze het voordeel van een verlaging van haar vaste kosten wordt ontnomen, bij een verwerkend bedrijf relatief veel harder aankomt dan bij een geïntegreerde onderneming. Gelet op de gemiddelde bijdrage per ton (berekend op basis van de netto verkoopprijs onder aftrek van strikt naar gelang van de tonnage variabele produktiekosten), zouden geïntegreerde ondernemingen bij een boetetarief van 75 Ecu een netto winst van UKL 77 per ton overhouden, terwijl hetzelfde tarief bij verwerkende bedrijven tot een verlies van UKL 8 leidt. Bij een tarief van 75 Ecu per ton overschrijding zouden dus alleen inbreuken van verwerkende bedrijven werkelijk worden bestraft. Het zou derhalve niet billijk en bovendien in strijd met het gelijkheidsbeginsel zijn om QRM dezelfde boete van 75 Ecu op te leggen als geïntegreerde ondernemingen. Bovendien had de Commissie gemakkelijk rekening kunnen houden met de eisen van het non-discriminatiebeginsel door te onderscheiden tussen de drie voornaamste categorieën van ijzer- en staalproducenten — ver-

werkende bedrijven, bedrijven die werken met vlamboogovens, en geïntegreerde ondernemingen — en voor elk van deze categorieën een standaardboete vast te stellen.

18 De Commissie wijst er in de eerste plaats op, dat de wettigheid van artikel 12 van beschikking nr. 1831/81 door het Hof in zijn rechtspraak is erkend. Dit artikel alsmede artikel 58 EGKS-Verdrag zouden verwijzen naar de waarde van de staalproduktie op de markt, ongeacht de aangewende produktiemethoden en zonder verwijzing naar de door de betrokken onderneming toegevoegde waarde of naar haar winstmarge. Wanneer het evenwicht op de markt verstoord is, biedt artikel 58 de mogelijkheid dit evenwicht te herstellen en daarom zou enkel de marktwaarde van de produktie kunnen dienen als basis voor de berekening van de boete. De geringe omvang, de produktiemethoden, de financiële moeilijkheden van een onderneming en de omstandigheid dat zij slechts één soort produkten vervaardigt, zouden daarentegen factoren zijn waarmee de Commissie rekening houdt bij de vaststelling van de quota. Voor een verlaging van de boete bestaat volgens de Commissie slechts aanleiding wanneer een onderneming zich in een bijzondere of uitzonderlijke situatie bevindt. Zij voegt hieraan toe, dat QRM's voorstel om drie tariefgroepen in te voeren, in de praktijk niet uitvoerbaar is, in de eerste plaats omdat het winst- en kostenpeil van onderneming tot onderneming verschilt, en in de tweede plaats omdat aanvaarding van dat voorstel zou leiden tot een eindeloze stroom verzoeken om verdere differentiaties tussen de betrokken ondernemingen, ten einde tot lagere boetes te komen.

19 Gezien deze uiteenlopende opvattingen, moet worden vastgesteld, dat artikel 58, lid 4, EGKS-Verdrag verwijst naar de waarde van de ongeoorloofde produktie en niet naar de gemiddelde bijdrage per ton of de op die produktie gemaakte winst. Artikel 12, eerste alinea, van beschikking nr. 1831/81, bepalende dat een boete wordt opgelegd die in de regel 75 Ecu per ton overschrijding bedraagt, blijft ruimschoots binnen de boetemaxima die in artikel 58 zijn vastgesteld.

20 Hoewel artikel 58 niet verbiedt, dat de Commissie bij het opleggen van een boete rekening houdt met de individuele situatie van een onderneming, is het niettemin de waarde van de overproduktie, die tot verstoring van de markt leidt en die het uitgangspunt is van de bepalingen betreffende de boetes voor ondernemingen die de ter stabilisering van de ijzer- en staalmarkt gegeven beschikkingen overtreden.

21 Het is vaste rechtspraak van het Hof (zie arresten van 16 november 1983, zaak 188/82, Thyssen, Jurispr. 1983, blz. 3721, en 29 februari 1984, zaak 270/82, Estel, Jurispr. 1984, blz. 1195), dat de uit artikel 58 EGKS-Verdrag junctis de beschikkingen ter uitvoering daarvan, voortvloeiende bevoegdheid van de Commissie, krachtens welke zij bij elke quota-overschrijding een boete van in de regel van 75 Ecu per ton kan opleggen, niet iedere beoordelingsvrijheid met betrekking tot de boete uitsluit. Bijgevolg is de Commissie, naar uit voornoemd arrest van 16 november 1983 (zaak 188/82, Thyssen) blijkt, inderdaad verplicht het bedrag van de boete aan te passen aan de omstandigheden van de inbreuk of de bijzondere situatie van de onderneming, indien die omstandigheden de toepassing van een ander dan het standaardtarief van 75 Ecu rechtvaardigen. De structuur van de onderneming en haar geringe gemiddelde bijdrage per ton geproduceerd staal kunnen een verlaging van dit tarief slechts wettigen wanneer zij een verzachtende omstandigheid opleveren of het bestaan van een uitzonderlijke situatie bewijzen.

22 Het feit dat verzoekster tot een categorie ondernemingen behoort waarvoor een boete van 75 Ecu naar verhouding zwaarder weegt dan voor ondernemingen met een meer gediversifieerde of geïntegreerde produktie, kan niet worden beschouwd als een omstandigheid die de gepleegde inbreuk minder ernstig maakt. Evenmin kan het gelden als een bijzondere situatie die de onderneming individueel betreft. Deze situatie is niet specifiek voor verzoekster noch ook voor de andere ondernemingen die zich uitsluitend met verwerking bezig houden, doch zij is eigen aan talrijke andere ondernemingen in de gehele Gemeenschap. Het feit dat verzoeksters structuur als verwerkend bedrijf bepaalde consequenties heeft, kan niet betekenen dat zij uit dien hoofde in een uitzonderlijke situatie verkeert en met het oog op het bedrag van de boete moet worden onderscheiden van andere ondernemingen met een andere ondernemingsstructuur of produktiewijze.

23 Ter rechtvaardiging van de toepassing van een uniforme boete — behalve in uitzonderlijke gevallen als regel 75 Ecu per ton — voert de Commissie voorts terecht aan, dat het quotastelsel in de praktijk hanteerbaar dient te zijn. Het zou immers aanzienlijk worden verzwakt indien de Commissie telkens zou moeten bepalen tot welke categorie de verschillende ondernemingen behoren en waarin zij zich van andere onderscheiden. Bovendien kunnen de gemiddelde bijdragen van de ondernemingen, zelfs wanneer zij tot dezelfde categorie behoren, aanzienlijk uiteenlopen. Tenslotte moet worden vastgesteld dat, indien de Commissie voor iedere categorie ondernemingen een ander boetetarief zou vaststellen, dit zou kunnen leiden tot ongelijke behandeling van ondernemingen die een even grote overproduktie

van een bepaald produkt op de markt brengen en daarmee in gelijke mate bijdragen aan de verstoring van de markt.

24 Ook dit middel moet derhalve worden verworpen.

De verhoging met 25% van de boete voor het vierde kwartaal van 1981

25 Verzoekster stelt dat de verhoging met 25% van de boete voor het vierde kwartaal van 1981 ten opzichte van het normale tarief, zulks op grond dat zij ook in het derde kwartaal haar quotum had overschreden, onbillijk is omdat de Commissie voor het derde kwartaal het bestaan van een uitzonderlijke situatie heeft erkend door de boete op de helft van het normale tarief te bepalen. Zij meent, dat de Commissie met deze uitzonderlijke situatie rekening had moeten houden toen zij die overschrijding aangreep om de boete te verhogen, en daarom slechts een boete had moeten opleggen die 12,5% hoger was dan het normale tarief, dus de helft van de werkelijk toegepaste verhoging.

26 De Commissie antwoordt, dat volgens artikel 12 van beschikking nr. 1831/81 het algemene tarief van de boete met maximaal 100% kan worden verhoogd. De bedoeling hiervan is, de betrokken ondernemingen van een tweede inbreuk af te schrikken. Waar vaststaat dat verzoekster haar quotum in het derde kwartaal heeft overschreden, zou de overschrijding in het vierde kwartaal een tweede inbreuk vormen, ook al had de Commissie ermee ingestemd de in het derde kwartaal begane inbreuk milder te behandelen. Het zou uitgesloten zijn om op grond van één verzachtende omstandigheid, namelijk de late ontvangst van de brief met de quota voor het derde kwartaal, twee concessies te doen, één voor het derde en één voor het vierde kwartaal.

27 Ook dit middel moet worden verworpen. Verzoekster heeft haar quotum voor het derde kwartaal immers ruimschoots overschreden. Verder volgt uit de overwegingen van dit arrest met betrekking tot verzoeksters eerste middel, dat de Commisse terecht een boete heeft opgelegd wegens de overschrijding van het produktiequotum voor het derde kwartaal met 1 165 ton. Vergeleken met het toegekende quotum van 3 604 ton is deze overschrijding niet als onbetekenend te beschouwen.

28 Verzoekster betwist niet, dat zij ook in het vierde kwartaal haar produktiequotum (3 912 ton) en haar leveringsquotum (2 944 ton) met respectievelijk 3 263 en 697 ton heeft overschreden. Verzoekster was dus in overtreding en bijgevolg kon de Commissie met recht vaststellen dat zij in het vierde kwartaal opnieuw inbreuk had gemaakt als bedoeld in artikel 12 van beschikking nr. 1831/81.

29 Daarenboven zij eraan herinnerd, dat artikel 12 van beschikking nr. 1831/81 ook bepaalt, dat in geval de produktie van een onderneming haar quotum met 10% of meer overschrijdt, de boetes het dubbele van het normale bedrag van 75 Ecu per ton kunnen belopen en dat dezelfde regels van toepassing zijn met betrekking tot de overschrijding van de hoeveelheden die op de gemeenschappelijke markt mogen worden geleverd. De verhoging van het normale tarief met in casu 25% wegens aanzienlijke overschrijdingen gedurende het vierde kwartaal, lijkt dus niet ongegrond.

30 Uit het voorgaande volgt, dat verzoekster niet heeft weten aan te tonen, dat de beschikking van de Commissie van 26 januari 1984 onwettig is. Het beroep moet derhalve op alle onderdelen worden verworpen.

Kosten

31 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer)

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verwijst verzoekster in de kosten van het geding.

Due Pescatore Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 20 juni 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Tweede kamer
O. Due